Sorin Coadă – Planeta cimitir

Urmărind amândoi prin hublou mersul aparent haotic al cargoului, realizau că drumul printre stele era fără întoarcere. În întunericul spaţiului, urmărea pe ascuns oglindirea tatălui ; îmbătrânise şi mai mult de când era pe navă, parcă dorindu-şi ca destinaţia să fie cât mai depărtată. Nu-şi recunoscu nici propria imagine. Printre luminile trecătoare îi apărea chipul desfigurat de implanturi cibernetice. Tot ceea ce data de dinaintea adaosului nejustificat, părea străin, reminiscenţa unei alte vieţi. Conştientizând-o, nu putea fi prea mândru de ea. Tatăl nu fusese de acord cu decizia sa, chiar dacă, de secole, nu mai era o modă. El rămânea ancorat într-o tradiţie specifică ţinutului natal. Strămoşii lor, deşi erau simpli fermieri, confecţionaseră arme pentru a-şi apăra înapoierea. Decizia pripită de părăsire a planetei natale părea incredibilă. Dacă ar fi trăit în timpul războiului provocat de Helus şi Pavan, entuziastul consumator al unor servicii funerare tehnologizate ar fi fost în primele rânduri, luptând pentru o urnă de ceramică şi o slujbă tradiţională într-o limbă moartă.

Se întinse pe salteaua de silixcian, şi se bucură de atingerea husei ce imita pielea de femeie, de la buburuzele înfiorării până la transpiraţia rece a dragostei.

Doar odorizantul îi displăcea. Se temea de unele mirosuri tot atât cât se bucura de altele. Abia perceptibil, parfumul distila amintiri, des utilizate ca bază pentru stimulatorul de imaginaţie. Fără s-o dorească, regăsea acea dragoste pe care inhibitorii de serotonină, îl determinau s-o asocieze cu nefericirea. Simţea acea dragoste, ca un parfum pierdut, din care ţinea ascunsă o fiolă doar pentru clipele nostalgice. Mai întâi, îl învăluiau o serie de regrete; greşise de multe ori când o avea în preajmă, crezuse că-l iubeşte necondiţionat şi uita efectele care ieşeau la suprafaţă, pe măsură ce înaintau în relaţia lor. Apoi, o văzu tot mai ezitantă, îl ocolea sau îl accepta în preajmă, tot mai gânditoare. Trecu şi la acele mici detalii care încorporau mii de semnificaţii. Fiecare gest, orice compromis de tandreţe şi chiar acea conexiune, care prin sinapse nevăzute le inducea gânduri comune nu făceau decât să-i îndepărteze, să le impună doar numele de dragoste, fără altă putere decât cea a obişnuinţei.

Altminteri, râdeau împreună, chiar când el punea în funcţiune

roboţii culegători, iar ea se îmbăia acasă citindu-i povestiri vechi. Plănuiau o viaţă în care orice grijă, orice motiv de neînţelegere să nu mai existe printr-o singură atingere a unei taste. Aşa ceva nu părea să existe nici măcar în lumea lor. De cele mai multe ori, studiind acele epoci ale trecutului îndepărtat şi decantat de aluviunile războaielor, invidiei, urii sau nesocotinţei, priveau acel paradis, în care viaţa grea era doar muncă, drept un adevărat scop în viaţă.

Însă, în lumea asta, chiar şi viaţa tatălui său era prea depărtată de acel trecut în care omenirea îşi trăia copilăria.

Altcumva, izvorul acelei linişti, era adevărata cunoaştere a tatălui care, fără acest drum spre o altfel de moarte, n-o putuse încerca.

Bătrânul se ştia analizat de mintea logaritmică a fiului. Aceasta îi oferea doar informaţii reci fără legătură cu sentimentele năvalnice, dar lipsite de profunzime, de existenţa cărora se bucura ca de o moştenire veche şi de neînlocuit. Pentru partea artificială a minţii sale, tatăl era doar un individ cu trăsături deja înregistrate. Senzorii îi detectau prezenţa de la mare distanţă. Fiul îi recunoştea matricea termica şi olfactivă, îi intuia disfuncţiile şi era totdeauna în preajmă, când avea nevoie de el. Tatăl le considera simple coincidenţe, iar fiului descoperea cum acele cărări imprimate de experienţă îi provocau sentimentul obişnuinţei, de care nu dorea să se debaraseze.

Ca majoritatea celor asemenea lui, nu-şi putea stăpâni insatisfacţia de a-şi descoperi fiinţa incompletă, asemeni a două jumătăţi incompatibile, care-i asaltau sufletul cu sentimente contradictorii, transformându-l într-un soi de animal fantastic sortit, până la urmă, pieirii.

Se întoarseră spre prezentarea holografică a Planetei Cimitir. Datele esenţiale îi erau deja cunoscute, dar nu putea să strice satisfacţia tatălui de a-i fi mentor pe drumul sfârşitului. Îşi imprimă în memorie harta şi îşi promise, pe cât posibil, scurtarea şederii într-un asemenea loc, unde frumuseţea artificială ascundea momentele tragice. Marea trecere era exemplificată cu un fel de cobai impersonal care, pentru a beneficia de serviciile gratuite ale celei mai mari companii de servicii funerare din galaxie, îşi juca rolul propriei morţi. Probabil erau foşti angajaţi care aduceau un ultim serviciu companiei şi care doreau să-i fie utili pentru ultima oară…